

Äänetönnä seisoo kalastajamaja saaren nokassa Rannalla vanha vihreä vene Aaltojen pauhu lokakuisessa myrskysäässä Ulapalla vaahtopäät suurenevat Se tulee tyrskyjen mukana Ratsastaa aaltojen harjalla Ei yksikään laivan kylki sen menoa hidasta Kaislat huojuvat hämärtyvässä illassa Tummat pilvet tummempaa vettä vasten Illan viimeinen valo Sitten pimenee Ihmisten äänet sekoittuvat viuhuvaan tuuleen Takan hehku vain pieni piste merellä Liekkien loimu pihamaalla kauas kantaa Se kaartaa kaislikon poikki Sukeltaa kitukasvuisten mäntyjen ohi Se lyö voimalla oveen Itkee ikkunoiden takana Nuotiolla liekit liehuvat Se käy ahnaasti tulen kimppuun janoisena hetken lohdusta Myrskyävä meri taustalla Ajaa pois viimeisetkin pilvenriekaleet Nuotio palaa viuhuten tähtitaivaan alla Nuotio nyt hiilloksena hehkuu Tulen tuoma turva katoaa Kalastajamaja hiljenee ja katoaa pimeyteen Kaiken elävän täyttää yksinäisyys Se tunnustelee tietään tupaan Kuiskii kulmien takana Keskiyö vaihtuu aamuyöksi Merellä yksinäinen huuto Pimeys on loputon Se sujahtaa nurkasta sisään Viilentää viimeisetkin lämmönrippeet Ihmiset levottomana punkissaan pyörivät Hiussuortuva tuulenvireessä väreilee Se silittää sänkistä poskea Kuiskii kylmiä kaskuja Ujuttaa kylmät sormet peiton raosta Hetken saa hengähtää ihon lämmössä * Aamulla meri on tyyni Auringon noustessa ilmassa tuoksuu talven tulo Jälleen yksin seisoo tupa saaren nokassa